

Μυθιστορίες II

Ομαδική Έκθεση

12 Σεπτεμβρίου – 26 Οκτωβρίου, 2024

Αθήνα

Η CITRONNE Gallery παρουσιάζει στον χώρο της στην Αθήνα την έκθεση *Μυθιστορίες II*. Πρόκειται για την οργανική συνέχεια της έκθεσης *Μυθιστορίες I*, η οποία παρουσιάστηκε στον χώρο της CITRONNE Gallery στον Πόρο και θα ακολουθήσει μια παράλληλη λειτουργία. Οι εκθέσεις *Μυθιστορίες I* και *II* λειτουργούν ενιαία, ως συγκοινωνούντα δοχεία.

Η Μυθιστορία, όρος επιστημονικός, λογοτεχνικός και καλλιτεχνικός, αντανακλά την σχέση ανάμεσα στο φανταστικό και το πραγματικό, το φυσικό και το υπερ-φυσικό, την ορθολογική αφήγηση και το παραλογικό παραμύθι. Συμπλέκει διαφορετικές, κάποτε και αντιφατικές, σφαίρες ύπαρξης. Η Ιστορία είναι η γνώση· ο Μύθος είναι η υπέρβαση.

Οι εννέα εικαστικοί, Αλεξάνδρα Αθανασιάδη, Λυδία Δεληκούρα, Ιάσοντας Καμπάνης, Κατερίνα Κατσιφαράκη, Αλέκος Κυραρίνης, Τάσος Μαντζαβίνος, Πέτρος Μώρης, Νίκος Ποδιάς και Νάνα Σαχίνη συνθέτουν μια συλλογική οπτική γύρω από την ατομική, αλλά και την κοινή έννοια του Μύθου και της Ιστορίας. Στο δεύτερο μέρος της έκθεσης στην Αθήνα, οι συμμετέχοντες καλλιτέχνες διευρύνουν την θεματική· είτε με νέες ad hoc δημιουργίες είτε επαναπροσδιορίζοντας παλαιότερα ιστορικά έργα.

Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη παρουσιάζει έργο από την ενότητα Μνήμες, όπου καθημερινά, συχνά φθαρτά, αντικείμενα και υλικά αποκτούν κεντρικό ρόλο. Αυτά τα αντικείμενα επιλέγονται με γνώμονα την ικανότητά τους να λειτουργούν ως κεντρικοί παράγοντες στις αφηγήσεις τις οποίες επιδιώκει να αναδείξει. Στην απλή, λιτή μορφή του, ο κορμός προσκαλεί τους θεατές να

CITRONNE

οικειωθούν με την παρουσία του. Γίνεται σύμβολο του χρόνου, μεταφέροντας σιωπηλά την διάβαση των χρόνων.

Στο έργο 27 *Όνειρα* η Λυδία Δεληκούρα δημιουργεί την αίσθηση ότι ένα αόριστο πλάσμα μπορεί να κατοικεί στον 'χώρο' ο οποίος αναδύεται αχνά, με λεπτές γραμμές. Το πλέγμα που προκύπτει χρησιμεύει ως βάση για το περιβάλλον· το χρώμα διαχέεται μέσα από τις γραμμές με διαφορετικές εντάσεις. Καθώς τα τετράγωνα του πλέγματος παραμορφώνονται, αποτυπώνουν τα διασπασμένα μέλη του σώματος του απειλούμενου είδους του αρμαδίλλου. Το έργο δημιουργείται σταδιακά, κομμάτι κομμάτι, και στη συνέχεια καταρρέει, θυμίζοντας την άνοδο και την πτώση μιας αρχαίας πολιτείας.

Ο Ιάσοντας Καμπάνης στο έργο *Το Λιοντάρι της Χεβρώνας και το Ιερό Ελάφι*, επανερμηνεύει ένα αρχαίο γλυπτό από την περιοχή της Χεβρώνας- μια πόλη με σημαντική βιβλική ιστορία, σύμβολο εξουσίας, προστασίας ή και βασιλείας. Το συνδυάζει με το Ιερό Ελάφι, μια φιγούρα συνδεδεμένη με το θείο, την φύση και γνωστές παραδόσεις της λατρευτικής τέχνης. Η υλική διάσταση συνυπάρχει με την πνευματική χάρη.

Η Κατερίνα Κατσιφαράκη παρουσιάζει ένα έργο το οποίο συντίθεται από ιστούς φραγκοσυκιάς και φύλλα χρυσού. Εξερευνά την αλληλεπίδραση μεταξύ νοητού και αισθητού, καθώς και την μετάβαση από την έμπνευση στην δημιουργία. Η καλλιτέχνις χρησιμοποιεί τα ξηραμένα αποσυντεθειμένα φύλλα της φραγκοσυκιάς, τα οποία ανασυνθέτει, ράβει σε νέα οργανικά μοτίβα. Έτσι, το φθαρμένο, το απόβλητο μετατρέπεται σε ζώσα ύλη, σε συνεκτικό στοιχείο, απηχώντας τον κύκλο της φύσης.

Ο Αλέκος Κυραρίνης αφιερώνει το έργο *Άγγελοι και Δαίμονες* στον Φώτη Κόντογλου. Προτείνει μια σύγχρονη προσέγγιση στην παράδοση της χριστιανικής και βυζαντινής τέχνης. Ενσωματώνει και συνδέει στοιχεία από αρχιτεκτονικές και διακοσμητικές συνθέσεις που σχετίζονται με τις πρακτικές του ορθόδοξου χριστιανισμού. Συνδυάζει την Ιστορία της Τέχνης, τις θρησκευτικές αφηγήσεις, καθώς και την προσωπική του μνήμη από τον τόπο του, την Τήνο.

Ο Τάσος Μαντζαβίνος αντλεί έμπνευση από την παράδοση του Καραγκιόζη, καθώς και από την βυζαντινή τέχνη. Φαντάζεται την μυθική μορφή του Δράκου μέσα από μια μετα-Καφκική προοπτική. Χρησιμοποιώντας σίδηρο, ξύλο και άλλα υλικά, ο Μαντζαβίνος δημιουργεί ένα πλάσμα που αναδύεται από τα βάθη του εσωτερικού

κόσμου. Ο Δράκος, δύναμη προστασίας ή καταστροφής, ανάλογα με τις πολιτισμικές δοξασίες, ενσωματώνει έναν βαθύτερο σκοτεινό κόσμο, με τα σουρρεαλιστικά χαρακτηριστικά του ονειρικού εφιάλτη.

Ο Πέτρος Μώρης αντλεί έμπνευση από τα αγάλματα τα οποία απεικονίζουν ζωικά προστατευτικά πλάσματα που κατοικούσαν στο αρχαίο νεκροταφείο του Κεραμεικού στην Αθήνα. Από την έμπνευση αυτή προκύπτουν ανοίκεια, υβριδικά πλάσματα σε σμίκρυνση, τα οποία, σμιλεμένα σε μπρούντζο, χαράσσονται με οπτικές και γλωσσικές επιγραφές που αναδιαμορφώνουν τη σημασία τους. Στα έργα της ενότητας *Μελλοντικό Ζωολόγιο (Χίμαιρες)*, η υπόγεια μνήμη συναντάται με το ανθρωπογενές κατασκεύασμα του μέλλοντος.

Ο Νίκος Ποδιάς στο έργο *Μυθολογικό* αναπλάθει ένα γνωστό σύμβολο της μυθολογίας: το χρυσόμαλλο δέρας το οποίο, όμως, αντί να συμβολίζει απλώς την αναζήτηση ενός πολύτιμου αντικειμένου, επανερμηνεύεται και μεταμορφώνεται σε αντικείμενο λατρείας. Αυτό το αιώνιο σύμβολο που έχει κατασκευαστεί από φακελάκια τσαγιού, θυμίζει επίσης βουκολικές παραστάσεις και μορφές από τη νεότερη ιστορία του τόπου μας.

Η Νάνα Σαχίνη εμπνέεται από τον Γόρδιο Δεσμό τον οποίο, ως γνωστόν, απέκοψε ο Μέγας Αλέξανδρος. Δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της και συνδέεται με τη σχέση της με το έμβρυο ως προσωπική εμπειρία. Το γλυπτό απεικονίζει τον κόμπο-δεσμό ως ένα αδρό, εσωστρεφές και επικίνδυνο στοιχείο, με χρώματα που παραπέμπουν σε σάρκα και αίμα. Επίσης, περιλαμβάνει φωτογραφίες της performance την οποία ενσωματώνει στην ταυτότητα του έργου. Στο έργο, *The Bible of Dreams*, χρωματικές κηλίδες, επαναλαμβανόμενα μοτίβα και λιτές χειρονομίες σχηματίζουν ονειρικές φιγούρες, μυθικά πλάσματα και φανταστικά υβρίδια. Σαν ένας κώδικας, μια σχεδόν αυτόματη γραφή στο βάθος χρόνων, τα σχέδια προτείνουν μια μόνιμη καταβύθιση στο υποσυνείδητο και στα όνειρα της καλλιτέχνης, με συνεχείς επιρροές από την περιρρέουσα πραγματικότητα, τα βιώματα, τα διαβάσματα και τις έρευνές της.

Οι *Μυθιστορίες* εκτυλίσσονται διαδοχικά από έργο σε έργο. Συγκροτούν ένα λειτουργικό σύνολο, με διακριτή όμως την αφηγηματική ταυτότητα του κάθε καλλιτέχνη.